

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2007, sp. zn.: 29 Odo 891/2005

I. Ze skutečnosti, že podnikatel prodá jiné osobě všechny nemovitý a movitý majetek se kterým podnikal (nebo jeho převažující část), nelze vyvozovat bez dalšího závěr, že jde ve skutečnosti o smlouvu o prodeji podniku ve smyslu § 476 a násl. obch. zák. s tím, že předmětem prodeje byl podnik.

II. Nápadně nevýhodné podmínky ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze spatřovat jen v tom, že pozdější úpadkyně se prodejem zbavila „materiální základny svého podnikání“.

NEJVYŠŠÍ SOUD

ČESKÉ REPUBLIKY

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky

rozhodl v senátě složeném v právní věci žalobců a/ J. K., a b/ J. R., obou zastoupených advokátkou, proti žalovanému JUDr. M. V., advokátu, jako správci konkursní podstaty úpadkyně D. P., s. r. o., o vyloučení nemovitostí ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadkyně, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 CmI 55/2003, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. února 2005, č. j. 4 Cmo 43/2004-53, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. února 2005, č. j. 4 Cmo 43/2004-53 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. listopadu 2003, č. j. 51 CmI 55/2003-30, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem ze dne 24. listopadu 2003, označeným ve výroku, Krajský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se žalobci a/ J. K. a b/ J. R. domáhali vůči žalovanému JUDr. M. V., správci konkursní podstaty úpadkyně D. P., s. r. o. vyloučení ve výroku označených nemovitostí (pozemků a staveb) v obci a katastrálním území P., zapsaných u Katastrálního úřadu v Příbrami na listu vlastnictví číslo -, ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadkyně.

Soud dospěl po provedeném dokazování k závěru, že kupní smlouva ze dne 31. prosince 2002, kterou pozdější úpadkyně jako prodávající převedla nemovitosti na žalobce jako kupující (dále též jen „kupní smlouva“), byla ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. c/ zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) uzavřena za nápadně nevýhodných podmínek. Nemovitosti byly prodány jen za částku 3.376.392,- Kč, bez znaleckého posudku,

příčemž znalecký posudek ze dne 3. dubna 2003 (objednaný prodávající) odhadl prodávané nemovitosti na částku 21.354.061,- Kč, tedy na částku výrazně vyšší, která ani nezahrnovala movité věci, kupní smlouvou rovněž prodané, leč v ní nespecifikované.

K tvrzení, že kupující nevěděli ani nemohli vědět, v jaké situaci je prodávající (a kdyby to věděli, smlouvu by neuzavřeli), soud poukázal na bod 5. kupní smlouvy, zdůrazňuje, že v něm je výslovně uvedeno, že kupující jsou si vědomi zástavních práv váznoucích na nemovitostech ve prospěch České republiky - Finančního úřadu v P., včetně usnesení soudu o nařízení exekuce ze dne 25. září 2002, č. j. 22 Nc 5415/2002-10 a že celá kupní cena bude poukázána na účet Finančního úřadu v P. K tomu dále uvedl, že v bodě 4. kupní smlouvy kupující výslovně prohlašují, že si nemovitosti před podpisem smlouvy prohlédli, že je jim jejich stav znám a že je kupují ve stavu, v jakém se ke dni podpisu smlouvy nacházejí; byli tedy obeznámeni i s případným ekologickým zatížením. Dodatečně vypracované znalecké posudky a projekt sanačních prací považoval soud za účelové.

Nápadně nevýhodné podmínky spatřoval soud i v tom, že prodávající se zbavila podstatné části konkursní podstaty a tím znemožnila správci konkursní podstaty i ostatním věřitelům (vyjma Finančního úřadu v Příbrami) docílit větší finanční částky za zpeněžení konkursní podstaty a tím i vyššího poměrného uspokojení věřitelů.

Soud proto žalobu ze shora uvedených důvodů zamítl s odkazem na „§ 15 odst. 1 písm. c/ ZKV a § 39 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“)“.

K odvolání žalobců Vrchní soud v Praze rovněž ve výroku označeným rozsudkem ze dne 2. února 2005 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Odvolací soud uvedl, že ač nebyla namístě úvaha soudu prvního stupně o neplatnosti kupní smlouvy podle § 39 obč. zák. pro rozpor s úpravou obsaženou v zákoně o konkursu a vyrovnání, jeho závěr o neúčinnosti právního úkonu podle § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV by akceptoval, nebýt ovšem dalších skutečností vyplývajících z provedených důkazů.

Z hlediska závěru o nápadně nevýhodných podmínkách při prodeji, neplatnosti nebo neexistenci smlouvy je podle odvolacího soudu významné, že prodávající se převodem zbavila materiální základny svého podnikání. Nemovitosti i movité věci byly totiž využívány k předmětu podnikání pozdější úpadkyně jako opravárenské dílny, manipulační plochy, garážová místa a dispečink. Prodej za dané ekonomické situace (neschopnost hradit splatné závazky více věřitelům) znamenal ukončení podnikatelské činnosti pozdější úpadkyně. Prodej nemovitostí i movitých věcí se odvolacímu soudu navíc jeví jako disimulovaný právní úkon, kterým byl fakticky prodán její podnik (nemovitosti, stroje s nimi pevně spojené a další blíže neurčené movité věci sloužící k podnikání). Pro nedostatek podstatných obsahových náležitostí stanovených v § 476 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), by však taková smlouva byla absolutně neplatná.

Skutečností významnou v projednávané věci je též to - pokračoval odvolací soud - že dle článku 3.1 kupní smlouvy jsou vedle nemovitostí prodávány i veškeré jejich součásti a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi. Součástí nemovitostí je dle této smlouvy i zařízení hal pevně spojené s nemovitostmi (jako jsou portálové jeřáby a hevery) a movité zařízení, jehož

seznam netvoří přílohu smlouvy, smluvní strany jej však měly odsouhlasit do 31. prosince 2002. Již z vlastního textu smlouvy lze dovodit, že se strany nedohodly na celém obsahu smlouvy, neboť nebyly určeny stroje, zařízení a další prodávané movité věci. Ke vzniku (uzavření) smlouvy tak nedošlo (§ 43c odst. 1 a 2, § 44 odst. 1 a 2 obč. zák.). Neexistenci (ne případnou neplatnost) smlouvy by pak nezhojila ani určitost prodávaných nemovitostí. Nebyl-li totiž určen celý předmět plnění, ohledně kterého smlouva nemohla vzniknout, nelze o existenci smlouvy uvažovat ani co do nemovitostí, které jsou sice konkretizovány, ohledně kterých však není doložena dohoda o jejich ceně.

Odvolací soud tudíž napadený rozsudek, byť z jiných důvodů, potvrdil jako věcně správný.

Žalobci podali proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jehož přípustnost opírají o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítajíce, že jsou dány dovolací důvody dle § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/).

Konkrétně dovolatelé uvádějí, že nemovitosti nabyli do podílového spoluvlastnictví (žalobce a/ 60 % a žalobce b/ 40 %) kupní smlouvou vypracovanou renomovanou advokátní kanceláří za dohodnutou kupní cenu ve výši 3.376.392,- Kč. Kupní cenu uhradili České republice - Finančnímu úřadu v P., v jejíž prospěch na nemovitostech vázla zástavní práva a prodávající je ujistila, že na nemovitostech neváznou jiné dluhy, závazky či věcná břemena. Rovněž nebyli informováni, že by prodávající byla v situaci, kdy by na ni její jednatelé museli podat návrh na prohlášení konkursu. Z toho, že soud dovodil, že z listů vlastnictví byla zřejmá zástavní práva, nelyne, že prodávající splňuje podmínky pro prohlášení konkursu.

Dále dovolatelé namítají, že soudu prvního stupně navrhli provedení několika důkazů, jimiž hodlali prokázat, že k uzavření kupní smlouvy za nápadně nevýhodných podmínek pro prodávající nedošlo, soud však tyto důkazy neprovedl, v čemž dovolatelé spatřují naplnění dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.

Dovolatelé rovněž poukazují na to, že v řízení předložili znalecké posudky 2 znalců (M. Š. a Ing. V. F.), které se prakticky shodují v odhadu tržní ceny nemovitostí částkou (první znalec ji určil částkou 6.500.000,- Kč a druhý částkou 6.300.000,- Kč), ovšem s tím, že od tržní ceny je nutné odečíst náklady spojené s likvidací ekologické zátěže (druhý znalec tyto náklady odhadl na 5.600.000,- Kč). Soudu dovolatelé v této souvislosti vytýkají (a další vadu řízení shledávají v tom), že předložené důkazy chybně hodnotil.

Zároveň tím, že vycházel pouze ze znaleckého posudku znalce Ing. L. (jenž stanovil pouze vyhláškovou cenu nemovitostí pro účely daně z převodu nemovitostí), dospěl k nesprávným právním závěrům ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. (chybně dovodil, že cena nemovitostí stanovená pro tyto účely by se mohla rovnat ceně tržní).

Nesprávný je podle dovolatelů i závěr soudu, že pozdější úpadkyně se prodejem nemovitostí zbavila v podstatě veškerého majetku, s tím, že tento závěr je v rozporu s obsahem konkursního spisu úpadkyně, jímž byl v řízení proveden důkaz. Listiny v tomto spise obsažené

(usnesení o prohlášení konkursu, usnesení, jímž konkursní soud udělil souhlas s prodejem movitých věcí úpadkyně) jsou podle dovolatele v diametrálním rozporu se závěrem odvolacího soudu, že se pozdější úpadkyně kupní smlouvou zbavila materiální základny svého podnikání (neboť nemovitosti využívala jako opravárenské plochy, garážová místa a dispečink). Pozdější úpadkyni zbyly podle dovolatelů další pozemky, na kterých mohl parkovat (a parkovala) svá vozidla. Prodejem prostor, kde mohla provádět opravy svých vozidel, by se pozdější úpadkyně nestala ani prvním ani posledním spedičním dopravcem, který nemá vlastní opravárenskou základnu; pozdější úpadkyni přitom zbyla prakticky všechna nákladní vozidla, se kterými mohla dále provozovat (a také provozovala) nákladní dopravu. I v tom spatřují dovolatelé vadu řízení ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. a současně nesprávné právní posouzení věci.

Za nesprávný a nemající oporu v provedeném dokazování pak dovolatelé označují i závěr odvolacího soudu, že ke vzniku kupní smlouvy vůbec nedošlo, jelikož se strany nedohodly na celém obsahu smlouvy (nebyly určeny stroje, zařízení a další prodávané movité věci). Kdyby soud vyhověl důkazním návrhům dovolatelů a vyslechl je (stejně jako jednatele pozdější úpadkyně, kteří s dovolateli jednali o uzavření kupní smlouvy), snadno by zjistil, že stroje, zařízení a další prodávané movité věci byly určeny zcela jednoznačně.

Podle dovolatelů soud rovněž pominul, že vlastnictví k nemovitostem se nabývá vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí, takže dovolatelé se vkladem stali vlastníky s právními účinky nastalými ke dni, kdy byl návrh na vklad vlastnického práva doručen příslušnému katastrálnímu pracovišti. Závěr, k němuž dospěl odvolací soud, je tak projevem nesprávného právního posouzení věci.

Dovolatelé proto požadují, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje především za to, že ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. není naplněn předpoklad zásadního právního významu (ten dovolání nevymezuje).

K tvrzení, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř., jelikož soud prvního stupně neprovedl dovolateli navržené důkazy, žalovaný uvádí, že dle jeho přesvědčení provedl soud v řízení všechny potřebné důkazy.

Z rozhodnutí vydaných v této věci rovněž neplyne, že by soud na stav úpadku prodávající usuzoval ze zástavních práv zapsaných v katastru nemovitostí. Pokud Finanční úřad v Příbrami vyvolal v dovolatelích (jako kupujících) domněnku, že prodávající nemá žádné další dluhy, je to věc těchto subjektů.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem, založeným na obsáhlé dovolací argumentaci ekologickým znečištěním pozemků, že se soud dopustil při hodnocení důkazů chyby v neprospěch dovolatelů, mající za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Podle žalovaného předmětem řízení bylo posouzení právního úkonu pozdější úpadkyně (kupní smlouvy), ve které není o případném ekologickém znečištění pozemků žádná zmínka (při výslovném prohlášení dovolatelů, že je jim stav kupovaných nemovitostí dobře znám a že si je před uzavřením smlouvy prohlédli). Kdyby v době uzavření kupní smlouvy existovalo ekologické znečištění, které mělo

vliv na výši kupní cenu, pak by kupní smlouva měla obsahovat ujednání o nákladech na odstranění tohoto znečištění a o jejich vlivu na kupní cenu.

Žalovaný se pak na základě provedených důkazů domnívá, že námitka ekologického znečištění zazněla až poté, co nemovitosti s poukazem na § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV sepsal do konkursní podstaty úpadkyně. Žalovaný i nadále setrvává na závěru, že kupní smlouva je ve smyslu posledně označeného ustanovení právním úkonem učiněným za nápadně nevýhodných podmínek, spočívajících v nízké kupní ceně a v tom, že byly prodány movité věci, jejichž seznam nebyl připojen ke smlouvě, takže není možné určit, kolik činila kupní cena za nemovitosti a kolik kupní cena za věci movité. Podstatně nižší kupní cena - uvádí žalovaný - plyne mimo jiné i ze znaleckého posudku znalce Ing. L., jímž byl v řízení proveden důkaz a o jehož správnosti nemá žalovaný důvod pochybovat.

O nápadně nevýhodné podmínky jde podle žalovaného i proto, že šlo o prodej téměř celé materiální základy pro podnikání pozdější úpadkyně. Žalovaný popírá, že úpadkyni zbyly další pozemky, na kterých mohla parkovat i prakticky všechna nákladní vozidla, připouští, že do konkursní podstaty byla sepsána řada nákladních automobilů a jiné techniky, leč dodává, že šlo o převážně nepojízdná vozidla, nefunkční techniku nebo automobily, užívané úpadkyní na základě leasingových smluv.

K argumentaci, kterou dovolatelé podrobují kritice závěr odvolacího soudu, že kupní smlouva vůbec nevznikla, jelikož se strany nedohodly na celém předmětu smlouvy, žalovaný uvádí, že takový závěr napadené rozhodnutí neobsahuje. On sám chápe odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že odvolací soud posuzoval kupní smlouvu (respektive prodej nemovitostí a movitých věcí) jako disimulovaný právní úkon, jímž byl fakticky prodán podnik pozdější úpadkyně, avšak pro nedostatek podstatných náležitostí by takto smlouva (o prodeji podniku) byla absolutně neplatná. Pro posouzení, zda v dané věci jsou splněny požadavky obsažené v § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV, není podle žalovaného rozhodné, zda jde o disimulovaný právní úkon dlužníka, neboť ono ustanovení označuje za neúčinné všechny právní úkony dlužníka. Pro správné rozhodnutí v této věci není ani rozhodné, zda odvolací soud vyjadřuje alternativní názor na to, jak lze na věc nahlížet, jestliže rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

Se zřetelem k bodu 3. článku II. zákona č. 59/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. dubnem 2005.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. pro posouzení podmínek, za nichž vzniká smlouva ve smyslu § 43 a násl. obč. zák.

Na tomto základě se nejprve zabýval dovolacím důvodem dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 43a odst. 1 obč. zák., projev vůle směřující k uzavření smlouvy, jenž je určen jedné nebo více určitým osobám, je návrhem na uzavření smlouvy (dále jen „návrh“), jestliže je dostatečně určitý a vyplývá z něj vůle navrhovatele, aby byl vázán v případě jeho přijetí.

Ustanovení § 43c odst. 1 obč. zák. pak určuje, že včasné prohlášení učiněné osobou, které byl návrh určen, nebo jiné její včasné jednání, z něhož lze dovodit její souhlas, je přijetím návrhu.

Dle ustanovení § 44 odst. 1 obč. zák., smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí návrhu na uzavření smlouvy nabývá účinnosti. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu.

V této podobě platila cit. ustanovení v době uzavření smlouvy a jde i o stávající znění zákona.

Napadené rozhodnutí se opírá o závěr, že kupní smlouva vůbec nevznikla, založený na zjištění učiněném z článku 3.1 kupní smlouvy podle kterého: se prodávají veškeré v kupní smlouvě specifikované nemovitosti, s veškerými součástmi a příslušenstvím, s tím, že součástí nemovitostí je zařízení hal pevně spojené s nemovitostmi jako jsou portálové jeřáby a hevery a dále movité zařízení, jehož seznam bude odsouhlasen do 31. prosince 2002, přičemž seznam movitých věcí tvoří přílohu smlouvy.

Z takto formulovaného skutkového zjištění ovšem jednoznačně plyne, že kontrakční proces ve smyslu § 44 odst. 1 obč. zák. dokončen byl a k uzavření kupní smlouvy došlo. V citovaném článku je totiž nejen projevena vůle stran převést veškeré řádně označené nemovitosti s jejich součástmi a příslušenstvím, nýbrž i vůle převést rovněž movité věci v těchto nemovitostech se nacházející.

Závěr, že se strany ohledně movitých věcí na předmětu převodu nedohodly, proto správný není a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. byl již proto uplatněn právem.

Jinou otázkou je, zda v návaznosti na ohlašovaný leč nedodaný seznam (jenž měl být odsouhlasen téhož dne, kdy byla smlouva podepsána (31. prosince 2002), jsou movité věci v konečném důsledku konkretizovány dostatečně určitě a zda kupní smlouva je či není v této části nebo zcela (nevyplývá-li z povahy právního úkonu, jeho obsahu anebo z okolností za nichž k němu došlo, že tuto část nelze oddělit od ostatního obsahu) neplatná (§ 41 obč. zák.).

Napadené rozhodnutí na jiném závěru nespočívá a žalovaný se mylí, má-li za to, že odvolací soud shledal kupní smlouvu neúčinnou podle § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV, případně, že ji považoval za neplatnou smlouvu o prodeji podniku. K neúčinnosti kupní smlouvy odvolací soud toliko uvedl, že takový závěr by akceptoval, jen kdyby neučinil závěr o tom, že smlouva nevznikla a úvahu o smlouvě o prodeji podniku vyslovil ve stejném kontextu. Nejvyšší soud přesto (vzhledem k odvolacímu soudu dopředu ohlášené úvaze o § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV a §

476 a násl. obch. zák.) pokládá za nezbytné vyslovit se i k dalším právním aspektům věci.

Úvaha, že šlo o simulovaný právní úkon, není podložena žádným skutkovým zjištěním (záměr sledovaný stranami při uzavření smlouvy se zpravidla zjišťuje výsledkem jednajících osob, leč takový důkaz v řízení proveden nebyl). Jen z toho, že podnikatel prodá jiné osobě všechny nemovitý a movitý majetek se kterým podnikal (nebo jeho převažující část) závěr, že jde ve skutečnosti o smlouvu o prodeji podniku ve smyslu § 476 a násl. obch. zák. (a předmětem prodeje byl podnik) neplyne. Z rozhodnutí se ani nepodává, zda mělo jít o simulaci projevu vůle toliko jednou ze stran nebo oběma (k úmyslnému předstírání určité vůle jen jedním z účastníků smlouvy srov. v podrobnostech např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. dubna 2006, sp. zn. 21 Cdo 826/2005, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2006, pod číslem 123). Zcela nekonkrétní je přitom i úvaha odvolacího soudu o nedostatku podstatných obsahových náležitostí disimulované smlouvy o prodeji podniku.

K ohlašovaným úvahám na téma nápadně nevýhodných podmínek ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV Nejvyšší soud uvádí, že ty nelze spatřovat jen v tom, že prodávající se prodejem zbavila „materiální základny svého podnikání“. Lapidárně řečeno, podstatné tu není co se prodalo, ale za kolik.

Dovolání má Nejvyšší soud za důvodné i ohledně dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř., když shodně s dovolateli má za to, že soudy nižších stupňů neprovedly pro posouzení věci významné důkazy navržené dovolateli soudu prvního stupně při jediném jednání, které se ve věci konalo. Výslech osob, které za pozdější úpadkyni podepsaly kupní smlouvu a svědků, kteří nemovitosti nabízené k prodeji odmítly, nepochybně může ozřejmit, zda aspekt ekologické zátěže snižující hodnotu nemovitosti byl brán v potaz již v průběhu kontraktačního procesu a prvním z označených důkazů lze ozřejmit také projevy vůle smluvních stran ohledně prodáváných movitých věcí. V situaci, kdy je spor veden o to, že nemovitosti byly prodány pod cenou a kdy měl soud k dispozici (jako listinné důkazy) 3 znalecké posudky, z nichž 2 jsou se třetím v rozporu, bylo rovněž žádoucí akceptovat navržený důkaz výsledkem znalce Lázníčky a případně též důkaz znaleckým posudkem provedeným soudem ustanoveným znalcem.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), zrušil nejen napadené rozhodnutí, nýbrž (jelikož co do dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. je nesprávné ze stejných příčin) i rozhodnutí soudu prvního stupně. a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a odst. 3 o. s. ř.).

Právní názor dovolacího soudu je pro soud prvního stupně (odvolací soud) závazný. V novém rozhodnutí bude znovu rozhodnuto o nákladech řízení, včetně řízení dovolacího.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. června 2007